

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Megnyílt a szentév! — Franciska nővér: Övé lettem. — Eöri János: I. A legnagyobb emberi szükségletek legbőkezőbb isteni kielégítése. — Dezső István: Az örök élet Királya előtt. — Központi: Imaszándékunk: Jézus szentségének szíve tisztelete. — Király Ödönné: A hit örökmécsese mellett. — Krónika.

Lélekiemelő áldozatosság ragyogó példáját adta az Oltáregyesületnek egy hűséges, mindig is a szentségi Jézusért égő szeretettel dolgozó tagja: lemondott gyönyörű braziliai gyémántból készült briliánsokkal gazdagon ellátott páratlan szépségű boutonjairól, egy ugyancsak briliánsokkal ékes karkötőjéről és egy rengeteg briliánsos brossáról — felajánlva azt az eucharisztikus világtalálkozásra készíthető monstranciának ékességéül. Olyan kincs, hogy értékét meg sem tudjuk mondani, csak annyit, hogy sok-sokszor ér emberileg és minden földi összegnél többet az a lelki érték, amelyet az égben jegyeznek fel erről a jócselekedetről. Mert ez csak egészen Istennek adódott, sem életében, sem halála után nem tudja meg senki a földön, mert ezt megígérte neki az ügyvezető igazgató, amikor a nagy kincseket tőle átvette. A drága kincset biztonságba helyeztük és csak személyes ellenőrzés alatt fogjuk elhelyeztetni a kész monstrancián. Amikor ezekre a tündéri jelzőt megszegyentítő szépségű igazán «a régi jó világból való» drágakövekre nézünk és ragyogásukat csodáljuk, arra kérjük a szentségi Úr Jézust, hogy a királyi ékszeres királyi lelkű adományozójára nézzen az Ő legédesebb tekintetével, tegye őt boldoggá már itt a földön is — ha ez meg-

felel isteni terveinek —, de minden esetre odafönt az örök fényesség hónapban ragyogjon majd jötevőnk fején ezeknél a briliánsoknál is értékeesebb ékesség!

Június 16-ika! Istenben boldogult nagy elnökasszonyunk, *örgróf Pallavicini Edéné halálának évfordulója*. Az Örökimádás-templomban az elmúlt évben minden hó 16-án szentmise volt a feledhetetlen elnöknőért, most június 16-án pedig a gyorsan pergő idő az első évfordulót hozta el, amikor a kegyelet újra gyertyát gyújt a kriptát föld márványlapon, amelyet a boldogult Kegyelmes Asszony szerető családja helyeztetett el az Örökimádás bejáratánál levő sír felett. A szentmisét dr. Mészáros János prelátnak, az Oltáregyesület országos igazgatója fogja celebrálni. Ezúton kérjük az Oltáregyesület tagjait, hogy a szentmisén megjelenni és szentáldozásukat boldogult nagy elnökasszonyunkért felajánlani szíveskedjenek.

Az Örökimádás-templomban dr. Mátrai Gyula celebrált szentév megnyitó ünnepi szentmisét, amelynek evangéliuma után *Kanyó István* hit-tanár olvasta fel a templomot zsúfolásig megtöltő híveknek a püspöki kar közös pásztorlevelét. Az előírt imát az Örökimádás-templomban mindennap a litániaszöveg alatt imádkozzuk el.

MEGNYILT A SZENTÉV! †

Május 23-án az egész magyar egyházban örömtüzek gyúltak, szívek új táruállással nyíltak, *lelkek csodálatos lelkesedéssel fordultak a mindig közöttünk lakó szentségi Úr Jézus felé.* A szentségház csendjéből hangtalan hangon, de végtelen szeretetének isteni mindenhatóságával felelt az Úr «Szíve» s a szentévben először érezte meg jelenlétének édességét a Feléje forduló hívekkel. Mily mérhetetlen valóság! Mily kimondhatatlanul fönséges élmény! *Jézus velünk van!*

Ennek a gondolatnak nem szabad elkopnia. Az Úr jelenléte boldogító tudatának nem szabad bennünk elhomályosulnia! Nem unjuk meg a világosságot, a szépséget s a mindennapi kenyeret! Nem unhatjuk meg a Világ világosságát, az Isten szépségébe öltözött s azt Istenemberségéből sugárzó Úr Jézust, aki százszor jobb nekünk, mint a falat kenyér. Az Eucharisztia *olyan világosságot* áraszt maga körül, amelynek fényében mindig el tudunk igazodni. Nincs olyan problémája a világnak — s egyénileg az embernek —, amelynek kibogozásához ne volna elég az a világosság, melyet a szentségi Jézusnál találunk. Hisz az Eucharisztia jelenti az egész evangéliumot, Krisztus egész programját: minden példaadásával, lelkiületével és egész szellemével. Oltáregyesületek, nektek is ilyen sokat mond-e az eucharisztikus jelenlét? Én azt hiszem, igennel felel mindenki. És ebben az igenben rengeteg tartalom, a világ Világosságának fényében «tenyésző» élet harmóniája zeng.

Ó, *de szépséges* is az, amit lelki szemünk elé tár ez a Szentség! A turini szent lepel lefotografálása óta könnyen el tudjuk képzelni az Istenember szépséges arcát, «melyet kívánt a Föld». Az Úr emberi vonásai is — ez egészen természetes — felülmúltak minden képzelhető ideális szépséget. S most gondoljuk hozzá mindazt, amit az erkölcsi szépség és az Ő emberségével egyesült Istensége adtak hozzá emberi szépségéhez: Krisztus a leggyengédebb szeretettől mozgattott

Mindenhatóság tevékenységében, az önmagát kiárasztó végtelen Jóság mindeneket éltető kiáradásában, a végtelen Szeretet hevítő lángjaiban lelkek után sóhajtozó Szívének örök emberkeresésében s a megtalált juhokat vállán hordó Jópásztor lelkendezésében, a fiait saját testével és vérével tápláló, az élet Kenyerét adó Krisztus tevékenységében mennyi elérhetetlen szépség! S ez mind ott ragyog a kicsiny Szentostya körül! Ez mind élő valóság!

Mennyi *jóságot* tapasztalunk egyénileg a Vele való találkozásokban! Milyen gesztusa az a jóságnak, hogy a szentostyában önmagát is odaadja nekünk! S mint étel akarja táplálni lelkünket. Irántunk való Szeretete a végtelen erő intenzitásával préseli lelkünk számára az élet vizét; minden ember számára annyit, amennyit befogadni képes; az Eucharishtiában olyan mannat hullat Szeretete egéből, mely «minden gyönyörűséget magában foglal». És nem szűnik meg jót tenni! Ejjel-nappal, a világ minden táján és minden lélek számára készen áll a leg-tökéletesebb jóság! Jertek buzgó lelkek az Eucharisztia fényözönébe! Szokjátok meg és szeressétek ezt a világosságot!

Nézzétek meg ezt a szépséget, hogy sohase feledjétek el többé; hogy mindig vágyódjatok utána, míg egyszer örökre elöttetek nem áll!

Izleljétek meg jósága édességét minél többször, hogy Őt örökre bírni akaró vágyatok üdvözítsen, Vele örökre egyesítsen Benneteket.

Mátrai Gyula dr.

ÖVÉ LETTEM

Sohse szerettem, ha símogattak,
Sohse szerettem, ha megcsókoltak.
Vérbeborult arcom,
Fellázadt a vérem,
Ha valaki néha
Hosszan reámnézett.

Elszaladtam mézes, hívó hangtól,
Döbbenve futottam az ölelő kartól.
Idegen mosolytól
Mindig őrizkedtem,
Hogy bűnös vágyaktól
Lelkem megmenthessem!

Egyszer aztán mégis rabbá lettem,
Egyszer aztán már nem menekültem,
Felbúgó örömmel
Tárult karom, frissen...
Mert jött szívet kérni
Maga — a jó Isten!

Franciska nővér.

1. A legnagyobb emberi szükségletek legbőkezűbb isteni kielégítése.

«*A mélység szólítgatja a mélységet.*» (Zsolt. 41, 8.) A királyi prófétának e sejtelemszerű szavai sokféleképen magyarázhatók. Még anyagi vonatkozásban is. Gondoljunk csak a nagy világegyetemben megnyilvánuló, azt egyensúlyban és mozgásban tartó tömegvonzásra, a mérhetetlen őserdőknél sűrű felhőszakadásokat kiváltó hatására, a vizeknek és folyamoknak az Óceánba való állandó örvénylésére, a nagy vizeknek fenékhullámaira és különféle áramlásaira! — De mégis, úgy tetszik, e fölséges szavak: a mélység szólítgatja, hívogatja a mélységet, legméltóbb értelmüket és magyarázatukat abban az örök és mindennél erősebb viszonyban találják meg, mely az Isten és az ember között van. A mindenféle tekintetben végtelen Isten az egyik, az igazán megmérhetetlen mélység, — a másik az igen sok tekintetben szintén soha meg nem ismerhető, teljesen soha meg nem mérhető, csaknem mérhetetlen valami az ember, az emberi lélek, a «grande profundum», a szörnyű mélység, ahogyan Szent Ágoston mondja.

I. a) Ez a két örvényszerű mélység szakadatlan vonzási és vonzó-dási viszonyban van egymással; hívogatják, szólítgatják egymást! Az *Isten*, a Teremtő — az embert, a teremtményét, miként a földet vonzza a Nap, amelyből kiszakadt. És vonzza magához mindaddig, míg az végérvényesen ki nem tör vonzási köréből és a kárhozatban hasonlóvá nem lesz az eltévedt üstököshöz vagy meteorhoz, mely belerohan valami nem neki szánt közegbe s ott elpusztul, elveszti igazi életét. Az Isten részéről e vonzásnak miértje, általunk egyetlen érthető magyarázata és törvénye pedig ez: mert szeret. «*Örök szeretettel szeretlek; azért vontalak magamhoz tégedet, könyörülvén rajtad.*» (Jer. 31, 3.)

b) A másik mélységnek: az embernek vonzódása pedig az Istenhez: a letagadhatatlan szükség. Azért vágyik az ember az Isten után, azért kiált feléje, azért hívogatja, mert nem lehet meg nélküle, mert benne találja meg célját és boldogságát. — Ezt a célt magához minél közelebb akarja tudni és érezni. Ezt a célt, magát az Istent a lehető legnagyobbnak, legdicsebbnek akarja látni és kedvében járni. Ennek a Mindenhatónak segítségét szeretné maga számára biztosítani és közvetlenül érezni, hiszen tapasztalatból tudja, hogy minden más erő elégtelen és megbízhatatlan.

c) Ennek az isteni szeretetnek és ennek a hármasszerű emberi szükségletnek és vágyának *találkozása* és kielégülése az Oltáriszentség. Ez a csaknem kézzelfogható, mégis titokzatos tény és valóság a legerősebb

összekötő kapocs az Isten és az ember között; a legmasszívabb híd az Ég és Föld között; a legnagyobb emberi szükségletnek legbőkezűbb isteni kielégítése; az isteni életnek legbőségesebb természetfölötti s mégis természetes áramlása az emberi életbe.

II. Boldognak érezheti magát a Föld e kincsnek birtokában!

a) E szentség révén egészen, de egészen közel van lakóihoz az Isten. Emmanuel-vágyuk, hogy elmondhassák: *velünk az Isten, 100%-ig teljesült.* Köztük lakik, mint sátorban velük táborozik Istenük, az igaz, az egyetlen Isten. *«Ime az Isten hajléka az emberek között; és velük fog lakni; és űk az ű népe lesznek és ű Istenük lesz.»* (Titk. Jel. 21, 3.) — Jogosan büszkélkedhetik, elsősorban a katolikus világ, ezen istenközelségre; sokkal jogosabban, mint Mózes, aki így biztatgatta nemes önézretre népét: *«Nincs más ily nagy nemzet, melyhez oly közel volnának az ő isteneik, mint a mi Istenünk jelen van minden könyörgésünknel.»* (Deut. 4, 7.) — Jelen van, vele van az emberekkel az Isten az Oltáriszentségben *embertársaikra való tekintetből* is. Ő, ezekre legtöbbször nem hagyatkozhatnak, irigység és gyűlölet dúl közöttük, szeretetük sokszor képmutató, barátságuk színlelt. Az ember az Oltáriszentségben vele, mellette, közeliében jelenlevő Istenében azonban soha nem csalatkozik. Ott mindig megtalálja a legjobb atyát, a leg-hűségesebb jóbarátot, a mindenható orvost, aki még a halál ellen is megvédi; a legszeretőbb testvért, *mindent, ami Istenben megtalálható.* Ha csak egy kicsit is komolyan gondolkodunk, lehetetlenség észre nem vennünk azt a megbecsülhetetlen *kiegyenlítő* erőt és hatást, amit az Oltáriszentség az emberi társadalomra gyakorol, már t. i. oly mértékben, ahogyan a szentségi jelenlét élénk tudata él benne. Mert mi is az, ami az emberek számára az együttélést megnehezíti? Nemde az anyagi és társadalmi differenciák s ami ezekből fakad: a szegénység, a nyomor viaskodása a gazdagság ellen, a jólétért; a sanda irigység fondorkodása a magasabb fokon állók ellen, még akkor is, ha csak milliméternyi különbözetről van szó. A másik általános nagy baj a szeretetlenség, a gyűlölködés, a megnemértés; ezeknek nyomában a torzsalkodások, sértések, megnebecsítések szakadatlan láncolata. Az Oltáriszentségnek vihartelhárító, vihartcsillapító, kiegyenlítő hatása és szerepe sokkal nagyobb, vagy lehetne az, mintsem hinnők! Ha az emberek hite mély-séges és öntudatos volna abban a tekintetben, hogy az Isten nemcsak mint teremtő és világot fenntartó erő trónol fölöttük elérhetetlenül messze távolságban, hanem mint jóságos és szerető atya egészen közel van hozzájuk, köztük, velük lakik a fölséges Szentségben, ő akkor nevétségesen kicsinek, semmiségnek, teljesen mellékesnek tünne föl nekik minden társadalmi különbség; minden hatalom és gazdagság

elveszitené szédítő varázsát, megszűnne vagy legalább is élet veszitené lefelé a basáskodó zsarnokság, fölfelé az irígység, a gyűlölet és osztályharc. Ehelyett egyetlen ujjongó örömrzés töltené el a szíveket. Mi különös vágyunk lehetne? Mi volna igazán érdemes arra, hogy egymást marva tülekedjünk utána, vagy ragaszkodjunk hozzája görcsösen? Hisz miénk az Isten, velünk van *a legnagyobb kincs*, aki nélkül a legnagyobb gazdagság is csak nyomor, akivel és akiben a legnyomasztóbb szegénységben is dúsgazdagok vagyunk! Ha mindenekben lobogna az eleven hit lángja, az a tudat, hogy a szentélyek csöndjében, a tabernákulumokban magának az Istennek Szíve lüktet, aki öröktőlfogva mindig csak szeretett, aki szeretetből jött közénk, szeretetből lett testvérünk és mindenünk, szeretetből időzik közöttünk és osztogatja pazar kézzel kincseit, aki szeretetet tanított, gyakorolt és tőlünk is ugyanazt követeli nemcsak a magaszámára, hanem minden ember részére, akik Őbenne valamennyien testvérekké lettek: ó akkor mennyire megváltozna a föld színe, amikor is így gondolkodnának és éreznének az emberek: Miért gyűlölném, miért bántanám embertestvéremet, akihez ez a nagy Szentség, *a szeretetnek ez a köteleke fűz*? S miért ne tudnék

Péter és Pál apostolok.

neki megbocsátani? Hiszen ha szeretem őt, a legnagyobb jót saját magammal gyakorlom; ha gyűlölöm őt és meg nem bocsátok neki, csak magamnak okozom a legnagyobb kárt! Ott a tabernákulumban gondosan és pontosan mérlegeli Valaki: maga az Isten, minden gondolatomat, érzésemet, szavamat és tetteimet! — Ilyen gondolkozásra volna szüksége az emberiségnek! Akkor a megváltottságnak különös érzete váltaná föl a sok keserűséget, amit az ember önmagának okoz. Ezt a *megváltást* jelenti és kínálgatja a világnak az Oltáriszentségben köztünk lakó Isten!

b) Örök köteletségének megfelelően örök vágya az embernek, hogy Urát, Teremtőjét minél méltóbban, minél több helyen s minél többször dicsőítse, Neki ajándékképpen a lehető legnagyobbat áldozza föl a tőle függésének, a neki alárendeltségnek jeléül; mérhetetlen jótéteményeiért hálaképpen; jóindulatának megnyeréséért; és engesztelésül bűneiért. Egész története erről a vágyról és törekvésről beszél Elfojthatatlanul tör az Ég felé sikoltása: *«A mélységből feléd kiáltok, Uram!»* (Zsolt. 129, 1.) Azonban csak keresgélt és tapogatódzott az Istenhez legméltóbb *ajándék és áldozat* után mindaddig, míg az utolsó vacsorán el nem hangzottak a drága szavak: *«Éz az én testem, ez az én vérem; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre»*. Az Oltáriszentségben, a szentmisében megvan már az igazi, az egyetlen, az örök áldozatunk, aminél többet, nagyobbat és méltóbbat még maguk az angyalok sem tudnának Uruknek Istenüknek nyújtani.

c) Akármilyen jóakarattal van is eltelve az ember, mégis csak vándor a földi életben; vándor egy hosszú, keskeny és veszélyes úton, aminek nem tudna végére jutni szerencsésen, vagyis nem tudná örök célját elérni, ha nem táplálkozna *megfelelő eledellel*, ha a cél és a nehézségek nagyságához mért erőt nem meríthetne az *«örök élet kenyéréből»*. (Ján. 6, 35.) *«Ha étlen hagyom őket, elepednek az úton»* — mondotta Az, aki legjobban tudta, hogy mire van az embernek szüksége. Ugyancsak Ő mondotta: *«Ha nem eszitek az Emberfiának testét . . . nem lesz élet bennetek»*. (Ján. 6, 53.) Ez az asztal, ezzel a kenyérral terítve, mi volna más, mint az oltár az Eucharisziával, az Oltáriszentséggel! Soha véget nem érő isteni lakoma minden hely, minden időnk minden embere számára!

Mint ahogyan a fönség érzete vesz erőt rajtunk, mikor úgy csendes nyári éjszakán a titokzatos csillagos ég borul fölénk a maga káprázatos tündöklésével, éppen úgy, de annál még lenyűgözőbb érzést vált ki belőlem az Oltáriszentségben köztünk lakozó Isten. *«Csodáidat mindvégig hirdetni fogom, Uram!»* (Zsolt. 70, 17.) Bárhol vagyok, bármit teszek, lelkendezve mondok bizonyosságot felőled, Uram Jézus

az Oltáriszentségben, mindeneknek: hívőknek, hitetleneknek egyaránt. Ismerjen meg téged végre valahára mindenki, hadd legyen már üdvössége Benned az agyonhajszolt világnak! — Alig várom a percet, hogy oltárod előtt leborulhassak, vagy ha éppen ott vagyok már, hadd sírjam el boldogságomban dadogó szavaimat: *«En Uram és én Istenem!»* (Ján. 20, 28.) Eöri János.

Az eucharisztikus világkongresszust előkészítő szentév megnyitását a Központot *Esterházy Mary* grófnő elnöknő, *özv. dr. Kiss Aladárné* alelnöknő, *özv. Révay Simonné* grófné, *Forster Kálmáné, Szegedy Maszák Aladárné, özv. Bornemissza Gyuláné* báróné és *Esterházy Ilona* grófnő képviselték. Egyesületi zászlónkkal hiába vártak hűséges zászlóvivőink, mert a másfélórás felhőszakadás lehetetlenné tette az elindulást. Így a tervbevelt nagy tömegű részvétel elmaradt és meg kellett elégednünk a bazilikába küldött képviselőnk részvételével. A megnyitó ünnepséget maga a bíboros-hercegprímás tartotta a Szentlélek segítségülhívása (Veni Creator!) után *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk olvasta fel a szentévet meghirdető püspökkari pásztorlevelet. Utána ünnepi vesperás volt, majd áldás

a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Igen lélekemelő volt a zsolnárok hatalmas hullámokat verő éneklése az egész bazilikát betöltő hívek részvételének illúziójával. Az aktív szerepet betöltő országos igazgatónk mellett résztvett a szentév megnyitó ünnepségen központi ügyvezető igazgatónk, *dr. Mátrai Gyula* is. A bazilikai ünnepi vespernyét díszgyűlés követte a székesfővárosi Vigadóban, ahol *dr. Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprímás, *Hóman Bálint* kultuszminiszter és *Szendy Károly*, a székesfőváros polgármestere méltatták az eucharisztikus szentév jelentőségét. A Vigadót gyönyörű két méter nagyságú villanyfényből komponált monstancia díszítette. Kár, hogy a nagy vihar és szakadó eső miatt sokan nem jöhettek el! De így is impozáns és feledhetetlen volt a szentév megnyitása.

Tízperces szentbeszéd. (Dr. Horváth Richárd O. Cist.; Szent István-Társulat, 138 l.) Nagy örömmel köszöntjük ezt a könyvet, mert a rövid szentbeszéd propagálója azzal, hogy készen hozza a hosszú beszédhez szokott szónokok számára az anyagot. S ezt oly ügyesen teszi, hogy beállítás, képei és példái szinte biztosítják a beszéd sikerét: *a hatását is*. Nemcsak az egész egyházi év vasárnapjai és ünnepeire, de még külön alkalmakra is hoz pompás kis beszédeket.

A lelkipozítóról. (Berulle kardinálistól, ford. Ervin Gábor dr., 36 l. Korda.) Kitűnő axiómák mindenkinek, akinek gondjaira Isten lelkeket bízott. Minden sora igaz és helytálló a mi korunkban is. Szerzője *Depaul Szent Vincének* volt a lelkiatyja és lelkiekben a mi Prohászánk és Pázmányunkhoz hasonló hatással volt az egész Franciaországra. A kedves kiállítású könyvecskét szívesen ajánljuk, mert jó szolgálatot fog tenni mindenkinek, aki tanulmánygőyön és gondolkodva elolvassa.

Az örök élet Királya előtt

FÉLBESZAKITJA megszokott, csöndes, templomi magányát — és kilép az élet mozgalmas utcáira, hogy szemlét tartson hívei és általában minden ember fölött az örök élet Királya: az Oltáriszent-ségben közöttünk lakó Jézus Krisztus.

A hívek nagy tisztelettel és pompával fogadják s örvendező szeretettel veszik körül alázatos Mesterüket, — a kenyér színe alatt rejtőző mindenható Istenüket. Ország-világ előtt hitvallói lélekkel bátran zengik dicséretét a mindenség Urának, akinek nevére minden térd meghajlik a mennyben, földön és a föld alatt, és hódoló imádással köszöntik az Isten Bárányát, akit a mennyei szentek és az angyali seregek szüntelenül így dicsérnek: «Üdv a mi Istenünknek!... Az áldás és dicsőség és bölcsesség és a hálaadás, a tisztelet és a hatalom és az erősség a mi Istenünké, örökön örökké. Amen». (Jel. 8, 10—11.)

Igazán méltó és igazságos, hogy szívünk háláját és szeretetét a legnagyobb mértékben kifejezzük akkor, amidőn közénk jön az Örök Szeretet és a végtelen Jóság. Hiszen Jézus még e diadalmenetben is minket keres. «Körüljárt, jót tevén» — ez volt az életprogramja 33 évi földi tartózkodásának, — és ugyanazt teszi most is az Oltáriszentségben, a kenyér színe alá rejtőzve.

Diadalútja nem egyéb, mint az isteni kegyelem vetése és aratása a lelkekben. Sokan még nem ismerik őt, egyesek elfordultak tőle, mások megvetik, lenézik őt, szeretetének ellenállanak, tanításával, hívásával nem törődnek. Hányan csak névleg hívei! Mily sokan vannak a címzetes katolikusok, akik Jézusról és az ő hitéről alig tudnak valamit! Mily kevesen élnek természetfölötti, kegyelmi életet! Hánynak csak a neve az, hogy él, valójában pedig már régen meghalt.

A mindenható és szíveket-veséket vizsgáló Jézus mindezt nagyon jól tudja és azért végtelen szeretete arra sürgeti, hogy közelebb jöjjön testvéreihez, a szemükbe nézzen és szívükhöz szóljon.

Jelenléte, példája kegyelmi megvilágosítása mindmegannyi evangéliumi örömhír, szívet-lelket átjáró és az örök életre ösztönző isteni erő, amit nagyon jó szívvel kell fogadnunk és hálás szeretettel lelkünk javára fölhasználnunk.

A legméltóságosabb Oltáriszentség diadal- és szemleútja ezt mondja mindenkinek:

«Tudd meg, hogy örök szeretettel szeretlek téged és éppen szeretetem vitt rá, hogy a kenyér színe alá rejtőzzem és láthatólag is közelebben legyek.

Én mindig résztvevő és segítő szeretettel virrasztok fölötted . . . Az élet küzdelmeit és keresztjeit megosztom veled . . . Meg akarlak tanítani a legrszebb és legszükségesebb tudományra: hogy miképpen járj az istengyermeki kötelességek útján és hogyan hordozd keresztjeidet . . . A legnagyobb rossztól, a bűntől és az örök kárhozattól féltelek és óvlak, és hogy az Isten segítő kegyelmét megszerezhessem számodra, szüntelenül könyörgök érted az Oltáriszentségben elrejtőzve . . . És te miért nem keresel fel engem? Miért nem jössz hozzám, amikor tárva-nyitva a szívem, hogy meghallgassalak és megsegítsek mindenféle bajaidban? Ha hiszed, hogy én Istened és Mindened vagyok, miért nem imádasz engem? Miért nem jössz el gyakran a templomba, hogy velem társaloghass, tőlem tanulhass, hozzám alkalmazkodhass és én szemtől-szembe megmondhassam neked, hogy mit várok tőled?

Lám, most újra figyelmeztetek: itt vagyok közeledben, az Oltáriszentségben, — és várlak, sokszor várlak téged. Szívem szeretete mindig azt üzeni neked és mindenkinek: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüdítlek titeket. Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatosszívű; és nyugalmat találtok lelketeknek». (Máté 11, 28, 29.)

Elfelejtetted, mit mondtam az Oltáriszentség megígérésekor az embereknek? «Fáradoztatok, de ne olyan eledelért, mely veszendő, hanem azért, mely megmarad az örök életre, melyet majd az Emberfia ad nektek.» (Ján. 6, 27.) «Én vagyok az élő kenyér, mely mennyből szállott alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet majd adok, az én testem a világ életéért . . . Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon; és én föltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem bizonytal étel és az én vérem bizonytal ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya és én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él énáltalam. Ez az a kenyér, mely az égből szállott alá. Nem úgy, mint atyáitok a mannat ették és meghaltak; aki e kenyeret eszi, örökké élni fog.» (Ján. 6, 51—59.)

E szavakkal lelki kenyeret ígértem és az utolsó vacsorán gondoskodtam is arról, hogy ez a lelki kenyér, amiért imádkozni tanítottalak téged, soha el ne fogyjon. A lélek mindennapi kenyerének önmagam, szent testemet és véretem, vagyis az Oltáriszentséget szántam, hogy napról-napra jobban megtisztulj hibáidtól és bűneidtól, gondolatban,

érzelemben és akaratban velem mindinkább egyesülhess és ilymódon megerősíthesselek a jócselekedetekben és az élet küzdelmeiben és testedet-lelkedet előkészíthessem a megdicsőülésre és az örök boldogságra.

Határozott akaratom, hogy én benned éljek és te én bennem élj, — mert csak így leszel igazán Istennek természetfölötti életet élő gyermeke.

Te mindezt hiszed és vallod is az Oltáriszentségről és mégis miért látlak oly ritkán az áldozók között? Ne panaszkodjál, hogy a bűn elhatalmasodik benned, csökken a hited, fogy a bizalmad, vagy kivész belőled a szeretet és mindennap nehezebb az élet keresztje: magad vagy ennek az oka, mert nem szereted Jézusodat, de nem szereted a lelkedet sem, mert az örök élet erősítő kenyerét megtagadod tőle.

Ime, a mennyből alászállott kenyér — a mennybe akar segíteni téged: és te még sem akarsz táplálkozni vele?

Én ismerem az Atyát, mert tőle jöttem e földre s azért nagyon jól tudom, hogy mit vár az ő végtelen szentsége az embertől: imádást, hálaadást, engesztelést és kérést. Azt is tudom, hogy a bűnös ember minderre tehetetlen, azért jövök segítségére.

Szeretem Atyámat s azért dolgozom szüntelenül az ő dicsőségén, hogy mindenki ismerje el szentségét és dicsőítse örökké, mert ez a teremtménynek hivatása és életboldogsága. Hogy mennyei Atyám megkaphassa a megfelelő imádást és hálaadást, hogy méltó elégtételt nyerhessen az emberek számtalan bűneiért és ismét kegyelmébe fogadhassa a hűtelen és lázadó bűnös embert: szeretetből önmagamát áldoztam föl a keresztfán. Ezt az áldozatot a szentmisében számtalanszor megújítom a föld minden táján, hogy ezen résztvehessenek azok, akikért átadom magamat Atyámnak kedves, szent és szeplőtelen áldozatul.

Áldozatra hívlak naponként, vasár- és ünneppon pedig szigorúan parancsolom is, hogy a szentmisén résztvégy és fölajánd az Istennek tetsző áldozatot is, meg önmagadat is, — a mennyei Atyának. Itt a szentmisében velem együtt imádod a seregek Urát; hálát adsz a Teremtőnek minden jótéteményeért; szent véremmel együtt engesztel a magad és testvéreid bűneiért a végtelen Szentséget; és bűneidet beismerve, alázatosan könyörögsz a szükséges testi lelki kegyelemért.

A szentmisében osztogatom azt az áldást és kegyelmet, amit kereszthalálommal megszereztem neked és minden egyes embernek. Itt adom önmagamát a mennyei Atyának, itt nyújtom szent testemet és véretem és minden kegyelmi kincsemet annak, aki megértő jó szívvel befogad a lelke hajlékába és áldozatos szeretettel viszonzza szerete-

temet. A szentmise kegyelmeivel éltetem és gazdagítom az Anyaszentegyházat és annak híveit, ezzel vigasztalom a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket és ezzel boldogítom a mennyország szentjeit.

Megérted-e már, hogy miért sürgetem annyira: látogass meg gyakran az Oltáriszentségben, hallgass szentmisét és minél többször táplálkozzál az élet kenyérével?

Az egyik szent vértanu nagyon jól mondotta: «Mi katolikus keresztények vagyunk és azért szentmise és Krisztus teste nélkül nem élhetünk».

Csakugyan. Nálam nélkül nem élhettek és az örök üdvösségre semmit se tehettek. Én, a jó Pásztor, erről biztosítom híveimet: «Örök életet adok nekik és nem vesznek el és senki nem ragadja el őket kezemből» (Ján. 10, 28.) — ha bennem élnek és én bennük élek.

Az úrnapi körmeneten ezt prédikálja az örök élet Királya.

Boldog, aki meghallja, megszívleli és megteszi az örök élet ígét.

Dezső István

Az eucharisztikus világtkongresszus áldozatokelyhei. A rendezőség a pápai legátus miséjén kb. 250.000 áldozásra számít; ennek lebonyolításához legalább ötszáz áldozatókehely kellene. Ha úgy szednők össze, nagy nehézséggel jár azok visszaszármasztása és nem lesz esztétikailag sem szép, ha minden áldozatókehely más és más volna. Azért dr. Czapik Gyula prelátus indítványára úgy döntött a bizottság, hogy ötszáz egyforma áldozatókelyhet készített, amelyek így (a tömeges rendelés miatt) csak 80 P-be kerülnek darabonként. De ezt a magyar katolikusok áldozatkészességétől várja a rendezőség. Az Oltáregyesület úgy veszi ki a maga részét ez akcióból, hogy beáll a rendelők közé s a maga kelyheit és áldozatókelyheit (szeretnénk 50 darabot) egészen olyanra csináltatja és az 1938-as kiállításából kölcsön adja a kongresszusi áldoztatásra (kehely és áldozatókehely egészen egyforma román stílusú lesz és bele lesz öntve alul «az 1938-i budapesti eucharisztikus világtkon-

gresszus emlékére»). Az áldozatókelyheket más egyesületek is csináltatják és utána emlékül saját templomuknak adják. Mi persze — hivatásunk szerint — az 1938-ban segélyezendő szegény templomoknak fogjuk juttatni, *de belevésetjük az adományozó nevet vagy az általa kívánt fölíratot.* Aki nek teheriséget adott a jó Isten, vegyen részt 80 P megajánlásával! Szébb cél — kettős jótétemény alkalma — alig adódik egyhamar! Adományok központi irodánkba (Budapest, IX., Üllői-út 77) küldendők. *Duplán ad, aki hamar ad!*

Az idén elmaradt az Örökimádás úrnapi körmenete az Üllői-úton folyó nagy átalakítási munkálatok miatt. A szokásos triduumot Úrnapi oktáviáján a gyakori szentáldozás előmozdítására most is megtartottuk és a körmenet helyett összes kongreganistáink ünnepi részvételével lelkes szentórával kárpóoltuk a szentségi Jézust az elmaradt körmenetért. A triduum szónoka dr. Mátrai Gyula tb. p. t. k., lelkész volt.

JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVE TISZTELETE.

Amikor az Úr Jézus Alecoque Szent Margitnak kinyilatkoztatta Szentséges Szívét és megbízást adott neki, hogy a Jézus Szíve-ájtatosságot az egész világra bevezesse, különösen hangsúlyozta, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséggel szemben megnyilvánuló közöny és nemtörődömség, továbbá a hűtlenségek és a szentségtörések jóvátételét és megszűnését várja az Ő Szíve tisztelete nyomán.

S valóban így történt! Jézus Szentséges Szívének kitarulása igaz bánatkönyveket fakasztott, meleg szeretetlángokat gyújtott és minden szentszív-tisztelő figyelme a legfőbb Szent Oltáriszentség felé fordult: keresték a Szívet és a szentségház fölött állott meg betlehemi csillaguk: *a Szentostya az egész Úr Jézus közöttünk, tehát benne az Ő Szíve is.* — Bár nálunk az Oltáregyesület megelőzte a Jézus Szíve-társulatokat, most mindenütt a legbuzgóbb Jézus Szíve-tisztelők az Oltáregyesület tagjai is. Az első péntek vagy első vasárnap megünneplése általános az Oltáregyesületben. Az első péntek főleg a nagy ígéret miatt (Az Úr Jézus megígérte, hogy nem fog elkarózní — tehát biztosan üdvözül —, aki kilenc egymásutánra következő hónap első péntekjén, az Ő Szívét ért bántalmak engesztelésére megáldozik!) szinte általános szentáldozásos nap az Oltáregyesületben. Sokhelyt éppen az oltáregyesületi közös szentáldozás napja. Akik pedig az első pénteket nem szentelhetik meg, a hó első vasárnapján mennek az Úr asztalához.

A Jézus Szíve-tisztelet terjedéséért és elmélyüléséért szívesen imádkozunk imaóráinkon. Miért? Azért, mert a Jézus Szíve-tisztelet kinyitja sokaknak szemét: olyanoknak, akiknek még idegen vagy túl elvont volt a legméltóságosabb Oltáriszentség titka, a *Szentostyan átpirosító Szentszív megvilágítja az Eucharisztia egész misztériumát.* A Szentséges Szív szeretetének mindent legyőző ereje elűzi a kételyt, legyőzi a hit akadályait: Akinek ilyen Szíve van, annak szavaiban bízhatok, ha előttem érthetetlenek is néha. — A Szentséges Szív tisztelete nagyobb buzgóságra és áldozatosságra vezeti az Oltáregyesület tagjait is. Az Oltáregyesület programjában benne van a Szentszív-tisztelet mint rész, mert engesztelő egyesület vagyunk és a Szív az engesztelés középpontja. A Szentséges Szív felé irányuló buzgóság, ez a «Szív» körüli «bőségesebb élet» az egész oltáregyesületi életben szebb tavaszt, több virágzást, több szeretetet és mélyebb lelkű engesztelő imádat eredményez. Jézus Szentséges Szíve jöjjön el a Te országod! — hogy benne annál méltóbban áldassék és imádtassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

TELJES BÚCSÚK:

Az Oltáregyesület tagjai júniusban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 1-én vagy 2-án (Úrnap nyolcadica címén), 3-án első csütörtök, 4-én egyet az első péntek és még egy másodikat a Jézus Szentséges Szíve-ünnep miatt, 24-én és 29-én; egy tetszés szerint választott napon; a közös ájtatosság (szentmise és oltáregyesületi prédikáción való részvételhez kötvé!) napján és a havi imádási óra napján. Kimondhatatlan érték a teljes búcsú, egyet se szalasszunk el!

* * *

A váci egyházmegye eucharisztikus napja június 2-án lesz Gödöllőn és Mária-besnyőn. Imádkozunk sikeréért!

Központi.

«Az isteni Gyermekbarátnál» imakönyvünket Őminenciája legutolsó pásztorlevelében ajánlotta. Az imakönyv a legalkalmasabb eszköz arra, hogy a gyermekeket eucharisztikus lelki életre nevelje. Az Oltáregyesület tagjai egyesületünk lelki jövőjét is biztosítják e gyermekimakönyv terjesztésével.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

MÁRIA édes nevetéssel nyugtázta a bókot, egy kicsit elpirult, megijedt, hogy Huszkáné gondolatolvasó lett és még esetleg azt is tudja, hogy a tündérr királyfi álomképe veszedelmesen hasonlít az idegenbe szakadt Palinak százszor elképzelt alakjához. Szerencsére nem vették észre zavarát, mert nagy csivogással jött a fecskepár s a figyelem feléjük fordult. Ott szorgoskodtak a megrongált fészkek körül, tatarozták, bélelgették.

Lám, milyen jó az Isten — nézett a magasba Mária —, nem hagyja veszni kis madárkáit sem. Új otthont épített velük az elpusztult helyébe. Mi is így teszünk most, úgy-e, Gyula bácsi — fordult Huszka felé —, újat építünk a háborútól megrongált helyébe.

— Csak az a baj, hogy ebből a munkából én már kiöregedtem — szomorkodott Huszka —, ez rátok, fiatalokra maradt. Hanem azt mégis szeretném tudni, hogy hol épül meg majd az új fészkek és persze szeretném még meg is érni — mélézött maga elé.

Mária megértette a célzást. Kissé kelletlenül vont a vállát:

— Ki tudná azt megmondani? A jövő Isten kezében van.

Az öregek csalódottan néztek egymásra, majd sajnálkozva fiukra. Úgy szerettek volna valami kis ígéretet kapni Máriától, csak annyit, hogy jó nekem itt nálatok. De Pistában már ágaskodott a düh, ő is megértette az ellenkezést.

— Az Isten kezébe az kapaszkodik, aki maga gyáva, hogy a jövőjéről határozzon — vetette oda érdesen.

— Vagy az — felelte Mária —, aki olyan bátor, hogy mindent mer vállalni, ami Tőle jön.

Ez a bátorság csak gyáva meghunyászkodás — pattogta Pista. —

— És a te bátorságod a hitetlennek a vakmerősége! — vágott vissza nyomban Mária.

— Hát nekem aztán van okom hívőnek lenni! — gúnyolódott Pista és tüntetően kopogott a vaslábával.

— Csak te vagy az egyedüli? — emelte meg Mária is a hangját. Hát az én apám? Ő az életével fizetett.

— A te apád kereste a halált, neki jutalom volt a golyó — kegyetlenkedett a fiú.

— Nem igaz! Ezt ne merd mondani! Csak a gyáva fut el az élet szenvedései elől, de az én apám hős volt, hősi halottja a hazaszeretettnek — csuklott sírásba Mária.

(Folytatása következik.)

K R Ó N I K A

Épül a neszmélyi zárda. Az Örökimádás-templom szentségimádó apácáinak piciny neszmélyi házára egy emelet ráépítését engedélyezte a rendi előljáróság. Most már kis cellák is lesznek az emeleten, mert eddig csak provizórikusan, a régi kis épület három szobájában laktak a szerzetesnők és az állandó ottlélet lehetetlen volt. Pedig a megyéspüspök úr is nyilvánította abbéli óhaját, hogy a neszmélyi zárda télen is nyitva legyen és az egyházmegyei örökös szentségimádásban résztvegyen. Most ezen a télen még nem, de a jövő év elején már — hiszszük — örökre megnyílik a neszmélyi kis Örökimádás-templom mellé épített reparatrix-zárda. *Szokás, hogy azok, akik maguk nem lehetnek apácák, de módjukban áll egy-egy cella (500 P), ablak (100 P), vagy ajtó (80 P), vagy bútordarab (ágy 50 P, szék 6 P, asztal 18 P stb.), vagy egy közös terem (1000 P) költségeit vállalják s akkor a termet vagy cellát róluk, illetve védőszentjük nevére nevezik el s a cella lakója folyton megemlékezik róla imáiban. Kinek volna kedve ilyen részvételre? Aki teheti, ezzel szinte örökös imaalapítványt biztosít magának! De a legkisebb adományt is szívesen fogad e célra a zárdafőnöknő, Budapest, IX., Üllői-út 75.*

Választmányi ülésünk volt május 10-én a Központban. Az ülés főhatározata: felhatalmazza az igazgatóságot, hogy az Örökimádás restaurálása és más folyó ügyekben, amelyek az októberi választmányi ülésig felmerülhetnek, az igazgatóság a legjobb belátása szerint intézkedjék.

Kiváló nagylelkűség nyilatkozik meg azokban az adománytárgyakban, melyeket a pápai Ranolder-Intézet főnöknője küldött be hozzánk. Az intézet tanítónőképzőjének növendékei apró arany és ezüst emléktárgyaikról és csebecségeikről mondtak le, hogy azok szentségtartónkba beolvasszassanak. Mily hősiesség, milyen édes szeretet a szentségi Úr Jézus iránt! Szinte könyörözve írjuk e sorokat, amint a fiatal szíveknek ezt az áldozatos virágzását látjuk magunk előtt! Ó de gazdag lesz ez a monstancia nemcsak arany- és ezüstértékben, hanem abban az áldozatos szeretetben, amely körül fogja venni a benne lakozó szentségi Üdvözítőt! Az értéktárgyakon kívül még 10 P-t is küldött az eucharisztikus Jézus hűséges leányserege! Áldja meg őket érte, «mind a két kezével»!

(A többi adományt helyszűke miatt a július—augusztusi számban közöljük.)

Hagyaték az Oltáregyesületnek. «Egy felvidéki pap», kinek nevét sem tudjuk — az esztergomi szeminárium gondnokát bízva meg a végrehajtással —, 300 P-t hagyott az Oltáregyesület céljaira. Az Oltáregyesület szentmisét mondatott érte az Örökimádásban. — Mind ritkább a hagyományozók kegyes célra gondolása, pedig ezekből a hagyatékokból lesznek örök értékek, amelyek az Isten trónja elé is elkísérnek s ott érettünk esedeznek. De a földön is ezeknek van legreálisabb értékük, mert az Oltáregyesület élő és meghalt tagjaiért és jötevőiért minden hónap II. vasárnapján reggel 8 órakor (július és augusztusban 7 órakor) szentmise van az Örökimádás-templomban.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.